

Pokorný Knopfler potkal v Praze vyspělé publikum

Napsal uživatel zkf

Pondělí, 01 Červenec 2019 19:25

Předpověď počasí na středu 26. června hrozila v Praze dalším překonáním teplotního rekordu. Tisícům lidí to ovšem bylo málo a byli připraveni se dostat do varu díky šikovným prstům kytaristy, který dokáže vytvořit něco více než pouhý tón. Krátce po jedenadvacáté hodině přišel na pódium nejprve manažer Paul Crockford, oblečený v Union Jacku, aby nás povzbudil k řádnému přivítání **Marka Knopflera**. Nebylo to věru třeba. Při turné k albu **Tracker** se u nás nezastavil a šestiletý půst už byl opravdu dlouhý.

Úvodní rytmika bubnů lana Thomase a buzuki v rukou Richarda Bennetta dávaly jasně najevo, co se bude dít, i když se Knopfler snažil ze začátku odvádět pozornost smyšlenou vyhrávkou. Vytvořil tím prostor pro okamžité uplatnění nových nástrojových posil letošního turné, kterými se staly trumpetka v rukou Toma Walshe a saxofon v rukou Graema Blevinse. Potom se ovšem již postavil plně do čela a odvinul před námi příběh ekonomických uprchlíků, díky nimž nesou německé stavby punc British made.

Why aye man

se jako stabilní otvírák vrátila na program koncertu pro celé turné po čtrnácti letech. Zaplněná multifunkční hala na Českomoravské se v polovině při něm poprvé řádně roztleskala do rytmu, vedená perkusistou z doby Dire Straits Dannym Cumingsem.

Na druhém místě se již při třetím evropském turné v řadě usadila zdánlivě pohodová vypalovačka

Corned beef city

, v níž se ovšem řeší i to, jak je těžké, když přicházejí Vánoce s konečnou poptávkou dětí, které je třeba nejprve nakrmit. Knopfler si kvůli ní vzal černobílou kytaru Danelectro a především doplnil malíček tak, aby mohl využít slide techniku hry. Poprvé zde dal velmi přesvědčivě o sobě vědět Jim Cox, který hraje na piano od čtyř let a je skutečně veliké štěstí, že si z řady umělců různých směrů, s nimiž měl čest pracovat, v posledních letech opět pravidelně vybírá koncertování právě s Knopflerem. Stálící všech větších turné sólové kariéry se stala od chvíle jejího vzniku

Sailing to Philadelphia

s představou rozhovoru mužů, po nichž je pojmenována linie dělící dnes čtyři státy v USA. Mumlavé podání textu zde překonaly průběžně se střídající dialogy mezi Fenderem Stratocasterem Knopflera, irskou píšťalou Michaela McGoldricka a saxofonem Blevinse, které nenápadně, ale jasně pospolu držela baskytara spolehlivého Glena Worfa.

Po cestě do Philadelphie nás čekal návrat do dávnověku v hudební dráze Knopflera.

Pokorný Knopfler potkal v Praze vyspělé publikum

Napsal uživatel zkf

Pondělí, 01 Červenec 2019 19:25

Zajímavou volbou z oněch časů se stala píseň *Once Upon a Time in the West*, která otevírá tak nějak přehlížené druhé album Dire Straits

Communiqué

. Dobrou náladu jeho současných spoluhráčů dosvědčuje, že i v průběhu turné stále hledají a dělají drobné úpravy. Tom Walsh se snaží přiblížit zvuku soundtracků slavných spaghetti westernů z dílny Ennia Morriconeho i díky starému tlumítku na trubku, jehož dno je vyrobené z mědi. V hledišti přítomný Luboš Malina zase mohl za skvělých pochodujících bicích nacytat inspiraci pro hru na irské píšťaly, které vzali tentokrát do rukou McGoldrick i John McCusker. Všichni jsme se s Knopflerem ocitli v zemi velkých problémů, v níž se prohání nebezpeční sváteční řidiči a létají kulky mírových sil. Zároveň jsme ovšem poprvé mohli ocenit, že i při různějších částech koncertu si budeme moci vychutnat rozpoznatelně veškeré nástroje, jak se sluší a patří.

Dlouhodobou trvalkou koncertů Dire Straits i Knopflerovy sólové dráhy je

Romeo and Juliet

. Začal ji samozřejmě na piano Cox, ale sympatické především bylo, že centrální část pódia Knopfler přepustil (nikoli naposled) na moment Blevinsovi se saxofonem. Diváci dávali velmi hlasitě najevo, jak jsou u vytržení bez ohledu na její klidný průběh, což účinkující evidentně zachytili. Knopfler si tradičně měnil kytary, začínal tentokrát na darovaný Deco Phonic, což umožnilo kolegovi Bennetovi, aby se poprvé ocitl sám v záři reflektorů. Možná i tento moment umocnil u druhého kytaristy dojem z haly, v níž se podle vlastních slov cítil kvůli vedru jako na parníku.

Současné turné navazuje na dobře přijaté poslední album

Down The Road Wherever

vydané vloni v listopadu, což dal Knopfler jen tak mimochodem najevo přítomností dvou kusů z něj. Nejprve si ovšem sedl, vzal do ruky modrou Pensu a publikum vystrašil tím, že už si kvůli věku může dovolit odejít do důchodu. Vzápětí dal alespoň naději, protože ho činnosti spojené s muzikou vlastně pořád baví. Vždyť se s filmovou hudbou z Local Hero pustil i do dosud neprobádaných muzikálových vod. Aby si to mohl každý přebrat, zahrál nejprve

My Bacon Roll

, k níž ho inspirovalo vyprávění známého o motivačních kursech (aneb, jak na raftech vybudovat tým). Tleskalo se uprostřed písně do rytmu neznámému a přece tolik přítomnému muži, kterého nevyhodili, protože je přelstil a prostě odešel sám. Druhý proslov byl snad až příliš dlouhý, ale vedl alespoň k tomu, že se Knopfler naučil nové české slůvko – stopovat. A my zase víme, že neodsuzuje levné kytary. Ve výsledku to ale stejně vše snadněji řekl za doprovodu klasické kytary písni

Matchstick Man

, v níž jako mladík touží jet na Vánoce domů do Geordielandu. Místo toho se dostane na obrovské a tiché pláne sněhu, po nichž se nikdo jiný nikam nepřesouvá. Worf se zde poprvé chopil kontrabasů a McGoldrick dud. Nejkratší píseň večera zanechala propracovaným klidem něžný dojem, díky němuž se mezi mnohonásobně delšími opusy rozhodně neztratila.

Pokorný Knopfler potkal v Praze vyspělé publikum

Napsal uživatel zkf

Pondělí, 01 Červenec 2019 19:25

<https://www.lickr.com/photos/androgelinas/bj1p9/> <https://www.lickr.com/photos/dampow/>